

Умната Писана.

Хубава е Писана — сива като гургулица. А пъкъ чиста — да ѝ се не нагледаш! Оцапа ли се мъничко, ще се лиже, ще се чисти — цѣлъ часъ. Пъкъ пѣр-гава е, нигдѣ мишка не оставя.

Цѣла нощъ ще обикаля: въ хамбаря, въ обора, на таваня — всички покриви ще обходи, всички дупки ще изброди.

Обичатъ я вкѣщи всички — най-много я обича баба Пена, защото млѣкото не лочи и тенжерата не отваря.

По едно врѣме Писана започна да се изгубва. Ще се покаже прѣдъ насъ за малко, ще се погали около баба Пена, докато ѝ даде да се нахрани, и пакъ се изгубва.

Започна Писана и да измършевява. Чудятъ се всички, ала не знаятъ какво ѝ е.

Единъ день Писана влѣзе вкѣщи и жално жално замаяука, като взе да ходи ту до баба Пена, ту до вратата, а баба Пена гледаше и се чудѣше. Даде ѝ да яде, но Писана не ще. Пакъ ходи до вратата, до баба Пена и жално маяука.

Най-сетнѣ Писана улови баба Пена за полата и я задържа. Баба Пена трѣгна слѣдъ нея. Котката я заведе къмъ плѣвника. Слѣдъ това се спусна вжтрѣ и слѣдъ малко донесе въ устата си едно малко сиво котенце още слѣпичко и го тури прѣдъ краката на баба Пена.

Баба Пена се чуди и нищо не разбира.

Слѣдъ това котката донесе още три котенца и започна да се гали около баба Пена, да ѝ мърка и жално да маяука.

Баба Пена гледаше котката, милваше я и не можеше да разбере, защо котката ѝ донесе котенцата си. Най-послѣ, като я милваше, забѣлѣза че цицкитѣ на котката сж сухи. Разбра баба, че Писана нѣма млѣко, та се моли да нахранятъ малкитѣ ѝ, както хранятъ и нея.